

JE TO SPOMIN BIL?

Lili Novy

Je to spomin bil, ko je zablestèl
odsev na vodi in je senca padla,
ko ptič prelètel je tihotni kraj
ta hip in vendar kakor davnokdaj?
Med moja tanka tkiva se prikradla
je kaplja časa, ki je že prešèl,
ko nisem dni poznala ne noči
in ko me mati še rodila ni.

Mordà je tukaj sama pod večer
hodila ona ali njena mati
in se je kakor zdaj razsvèttil mrak
in ptič priplaval v mirni, sinji zrak.
Vse to je žena po samotni trati
odnesla v sebi tja v večerno smer
in kar se davno v nji zgubilo je,
se v meni rahlo zdaj zgenilo je.

Nekoč se ona, ki je zdaj še ni,
zamisli v svetli pramen iz oblaka
in v senco, bežno kakor bežni ptič.
Kar v kri zaide, ne izgine v nič,
skoz dolgo vrsto src se še pretaka,
ki isti niz življenja jih drži,
in ko iz temnih tal pogleda cvet,
zbudi se v njem svetel spomin na svet. —

UROK

Lord Gordon Byron

I

Ko je mesec na valeh
in kresnice sred ozar
in prikazni na grobeh
in pa vešče vrh močvar;
ko se utrinjajo svetovi,
ko skovika sova sovi
in še list ob listu spi
v senci hriba in molči,
moja moč naj ti duha
tlači ko usoda zla.

II

In čeprav trdnó boš spal,
duh ne bo ti miroval
spričo senc, ki ne zgube se,
misli, ki ne prepode se;
moč, ki imena ji ne veš,
je za tabo kamor gréš;
si ovit v mrtvaški prt
in z oblakom si zastrt;
in nad tabo naj visi
ta urok vse žive dni.

III

Dasi umikam se očem,
naj vedo, da mimo grem —
nekaj, česar ni nikjer,
pa je s tabo venomer;
in ko v grozi tej skrivaj
boš ozrl se nazaj,
se boš čudil, da ta čas
nisem tam kot senca jaz,
in to moč, ki se boš vil
sam pod njo, boš svetu skril.

IV

Glej, ta čarodejni spev
te s prekletstvom je zadel;
duh nevidni je ko tat
vrgel zanko ti za vrat;
in še v vetru je tak glas,
ki ti bo grenil tvoj čas;
naj miru izpod neba
svojega ti noč ne da,
sonce pa naj dan rodi,
da si želel boš noči.

V

Iz tvojih lažnih sem solzá
dobila zvar, ki ti zavda;
iz tvojega srca očela
sem kri najmračnejšega vréla;
v tvoj smeh sem gada šla lovit,
kjer bil je kakor v praprot skrit;
čar s tvojih ustnic strgala,
ki strašno moč vsem drugim da;
preskúsila sem strup na strup —
tvoj sam je bil najbolj gorjup.

VI

Na tvoj nasmeh, kačje hladen,
na brezno, zvrhano ukan,
na tvoj pogléd, varljivo mil,
na dušo, gnezdo vseh slepil,
na čudežno prevéjanost,
ki zna prikriti sprijenost,
na bratstvo s Kajnom — na vse to
ti kličem: Kamor že boš šel,
poslej sam sebi boš pekèl!

VII

Moj gnev se je izlil in zdaj
si pogubljen za vekomaj;
delež tvoj do konca dni
bo — ne spi in ne umri;
in čeprav boš klical smrt,
boš ves v strahu v njo zazrt;
glej, že čar te obkrožuje
in v neslišne okove kuje;
duh tvoj in srce za zmeraj
urečena sta — zdaj hiraj!

Prevedel Matej Bor